

[Gustav Pedersen.]

Det andet Spørgsmaal, der da kunde rejses, var Spørgsmaalet, om det vilde være bedre paa anden Maade at skaffe de Indtægter, som er nødvendige af Hensyn til Balance paa Finansloven, og her vil jeg for mit Vedkommende mene, at det vilde være urimeligt at begynde at foretage Ændring i disse Love, naar der alligevel paa anden Maade arbejdes med en samlet Behandling af hele vor Skattelovgivning. Jeg vil derfor henstille, at vi fornyer Lovene uændret, ogsaa for de Satsers og de Taksters Vedkommende, ved hvilke der af tekniske Grunde eller af toldmæssige og beskyttelsesmæssige Grunde kunde være Anledning til at se paa en eller anden Tarif. Ikke mindst, hvor det drejer sig om Erhvervsomraader, synes jeg der er al Grund til ikke at foretage Ændringer paa et Tidspunkt, da man er nogenlunde sikker paa, at alle vore Toldsatser inden for et ret begrænset Tidsrum alligevel skal tages op til en samlet Behandling. Ud fra disse Kendsgerninger vil jeg for mit Vedkommende mene, at det eneste naturlige og det eneste rigtige er endnu en Gang at foretage en Forlængelse af Gyldigheden af de midlertidige Bestemmelser, saaledes som der er fremsat Forslag derom her, og jeg vil mene at det rigtigste ogsaa vil være at foretage en uændret Forlængelse af de paagældende Bestemmelser Gyldighed indtil Udgangen af April Kvartal 1940, saaledes som foreslaaet af Finansministeren. Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige en hurtig og villig Behandling af Lovforslaget.

Himmelstrup: Det er vistnok syvende Gang, vi forlænger Gyldigheden af disse midlertidige Told- og Afgiftslove, og i alt Fald de tre-fire sidste Gange har den ærede socialdemokratiske Ordfører og den ærede Ordfører for det radikale Parti fremhævet, at nu sker det ikke mere, nu er det uigenkaldeligt sidste Gang, at dette her finder Sted. Det minder om visse Teater- og Cirkusforestillinger, som man giver for uigenkaldeligt sidste Gang: det er i Morgen uigenkaldeligt sidste Gang, „Han sidder ved Smeltediglen“ gives. Men dette Lovforslag er nu kommet igen for syvende Gang, og jeg maa sige, at jeg føler mig overbevist om, at de paagældende Love vil blive foreslaaet fornyet af den højtærede Finansminister i alt Fald een Gang til. Jeg nærer ikke noget som helst Haab om eller nogen Tro paa, at Skattekommissionen vil være færdig med sit Arbejde, saadan at disse Love ikke vil blive foreslaaet fornyet inden Juni Maaned 1940. Nu har den store Skattekommiss-

sion, som jo har et ganske overordentligt omfattende Arbejdsomraade, siddet i 2 Aar; saa vidt jeg husker, blev den nedsat i Februar Maaned 1937, og jeg har ikke Indtryk af, at i hvert Fald Medlemmerne af Kommissionen har Følelsen af, at der foregaar noget. Alligevel kan der jo udmærket godt foregaa noget, ikke inden for Kommissionen, men inden for Administrationen, og det er ogsaa muligt, at det er det, der sker. Det, som sker for Tiden i Skattekommissionen, er vel nok dette, at Administrationen ligger og laver det hele, fører Forhandling med Erhvervene, og hvis der — det er i hvert Fald min Opfattelse — skal være noget Haab om, at Skattekommissionen vil have tilendbragt sit Arbejde saa betids, at det ikke bliver nødvendigt at forlænge Gyldigheden af disse Love i det mindste een Gang til, vil der sandsynligvis ske dette — det er ogsaa muligt, at det er det, man forbereder —, at Administrationen laver det hele sammen med Erhvervene, og saa en Dag præsenterer den den samlede Skattekommission et fuldt færdigt Forslag, som denne egentlig ikke faar nogen nævneværdig Indflydelse paa, fordi det hele skal gaa saa stærkt, for nu haster det, siger man, og Arbejdet er meget omfattende. Og paa samme Maade vil det sandsynligvis gaa her i Rigsdagen, at der kommer en Indstilling fra Kommissionen, som Rigsdagen ikke i Virkeligheden faar nogen nævneværdig Indflydelse paa. Det er muligt, at det er netop det, man forbereder. Jeg tror, at hvis man ikke vil anvende denne Fremgangsmaade, vil det blive nødvendigt at forlænge Gyldigheden af disse Told- og Afgiftslove endnu en Gang til ud over Juni Maaned 1940.

Det maa jo erkendes, at det drejer sig om ikke beskedne Beløb. Det drejer sig om 70—80 Mill. Kr., som Statskassen naturligvis ikke kan undvære, i alt Fald ikke dem alle sammen, noget skal den have. Jeg maa altsaa, som jeg har gjort et Par Gange tidligere, naar den socialdemokratiske Ordfører og den radikale Ordfører har forsikret, at nu er det uigenkaldeligt sidste Forestilling, der finder Sted, forberede dem paa, at der kommer nok i hvert Fald een Forestilling til. Se, hvad der bestilles inden for Skattekommissionen, ved jeg ikke noget bestemt om, og de Medlemmer af Kommissionen, som jeg har Adgang til at tale med, havde i hvert Fald ikke nogen Forestilling om, at der paa det Omraade, her er Tale om, nemlig Toldafgifternes, sker noget videre. Imidlertid er der jo ingen Tvivl om, at man forhandler